ददृशुर्निहतं तत्र भारद्वाजं महारथं। पाण्डवास्तु जयं लब्ध्वा सिंहनादान् प्रचक्रिरे।
सिंहनादेन महता समकम्पत मेदिनी। २६०
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि द्रोणाभिषेकपर्व्वणि द्रोणवधश्रवणेऽष्टमोऽध्यायः॥ ८॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच॥ किं कुर्व्वाणं रणे द्रोणं जघ्नुः पाण्डवसृञ्जयाः। तथा निपुणमस्त्रेषु सर्व्वशस्त्रभृतामपि।
रथभङ्गो बभूवास्य धनुर्व्वाऽशीर्य्यतास्यतः। प्रमत्तो वाऽभवद्द्रोणस्ततो मृत्युमुपेयिवान्।
कथन्तु पार्षतस्तात शत्रुभिर्दुष्प्रधर्षणं। किरन्तमिषुसङ्घातान् रुक्मपुङ्खाननेकशः।
क्षिप्रहस्तं द्विजश्रेष्ठं कृतिनं चित्रयोधिनं। दूरेषुपातिनं दान्तं शस्त्रयुद्धेषु पारगं।
पाञ्चालपुत्रो न्यवधीत् दिव्यास्त्रधरमच्युतं। कुर्व्वाणं दारुणं कर्म्म रणे यत्तं महारथं। २६५
व्यक्तं हि दैवं बलवत् पौरुषादिति मे मतिः। यद्द्रोणो निहतः शूरः पार्षतेन महात्मना।
अस्त्रं चतुर्व्विधं वीरे यस्मिन्नासीत् प्रतिष्ठितं। तमिष्वस्त्रधराचार्य्यं द्रोणं शंसमि मे हतं।
श्रुत्वा हतं रुक्मरथं वैयाघ्रपरिवारितं। जातरूपपरिष्कारं नाद्य शोकमुपानुदे।
न नूनं परदुःखेन म्रियते कोऽपि सञ्जय। यत्र द्रोणमहं श्रुत्वा हतं जीवामि मन्दभाक्।
दैवमेव परं मन्ये नन्वनर्थं हि पौरुषं। अश्मसारमयं नूनं हृदयं सुदृढं मम। २७०
यच्छ्रुत्वा निहतं द्रोणं शतधा यन्न दीर्य्यते। ब्राह्मे दैवे तथेष्वस्त्रे यमुपासन् गुणार्थिनः।
ब्राह्मणा राजपुत्राश्च स कथं मृत्युना हतः। शोषणं सागरस्येव मेरोरिव विशर्पणं।
पातनं भास्करस्येव न मृष्ये द्रोणपातनं। दुष्टानां प्रतिषेद्धासीद्धार्म्मिकाणाञ्च रक्षिता।
योऽहासीत् कृपणस्यार्थे प्राणानपि परन्तपः। मन्दानां मम पुत्राणां जयाशा यस्य विक्रमे।
बृहस्पत्युशनस्तुल्यो बुद्ध्या स निहतः कथं। ते च शोणा बृहन्तोऽश्वाश्छन्ना जालैर्हिरण्मयैः। २७५
रथे वातजवा युक्ताः सर्व्वशस्त्रातिगा रणे। बलिनो द्वेषिणो दान्ताः सैन्धवाः साधुवाहिनः।
दृढाः सङ्ग्राममध्येषु केचिदासन् न विह्वलाः। करिणां बृंहतां युद्धे शङ्खदुन्दुभिनिस्वनैः।
ज्याक्षेपशरवर्षाणां शस्त्राणाञ्च सहिष्णवः। आशंसन्तः परान् जेतुं जितश्वासा जितक्लमाः।
हयाः पराजिताः शीघ्रा भारद्वाजरथोद्वहाः। ते स्म रुक्मरथे युक्ता नरवीरसमाहिताः।
कथं नाभ्यतरंस्तात पाण्डवानामनीकिनीं। जातरूपपरिष्कारमास्थाय रथमुत्तमं। २८०
भारद्वाजः किमकरोत् शूरसंक्रन्दनो युधि। विद्यां यस्योपजीवन्ति सर्व्वलोकधनुर्द्धराः।
स सत्यसन्धो बलवान् द्रोणः किमकरोद्युधि। दिवि शक्रमिव श्रेष्ठं महामात्रं धनुर्भृतां।
के तु ते रौद्रकर्म्माणं युद्धे प्रत्युद्ययूरथाः। ननु रुक्मरथं दृष्ट्वा प्राद्रवन्ति स्म पाण्डवाः।
दिव्यमस्त्रं विकुर्व्वाणं रणे तस्मिन्महाबलं। उताहो सर्व्वसैन्येन धर्म्मराजः सहानुजः।
पाञ्चाल्यप्रग्रहो द्रोणं सर्व्वतः पर्य्यवारयत्। नूनमावारयत् पार्थो रथिनोऽन्यान्जिह्मगैः। २८५
ततो द्रोणं समारोहत् पार्षतः पापकर्म्मकृत्। न ह्यहं परिपश्यामि वधे कञ्चन शुष्मिणः।
धृष्टद्युम्नादृते रौद्रात् पाञ्चमानात् किरीटिना। तैर्वृतः सर्व्वतः शूरैः पाञ्चाल्यापसदस्ततः।